

În anii '70-'80 frecventam, vară de vară, Casa Scriitorilor de la Valea Vinului – un cătun minier din apropiere de Rodna Veche –, împreună cu prietenii noștri ieșeni, Cătălin și Carmen Ciolca, Grig și Tinuș Ilisei, Sandu și Cici Călinescu. Se adăugau acestui grup, sau noi ne atașam lor, scriitori din Cluj (Teohar Mihadaș) și din București (Titus Vîjeu), cu care intram în rezonanță. Între aceștia, Ada ORLEANU (1915-1990), cu adevărat o doamnă, venită din interbelic, din Cenaclul „Sburătorul”, aducînd dintr-acolo exigențe lovinesciene, precum și o anume noblețe, chiar vestimentară, o ironie tandră sau acidă, după împrejurări. Cum, la masă, ni se serveau cam prea des paste făinoase, doamna Orleanu ricana: „Iar ni s-a dat mîncare pentru porci!” (Aluzie la faptul că administratorul Casei întreținea o adevărată crescătorie porcină...). Savuroase, uneori necruțătoare, erau și ironiile la adresa regimului politic, mai ales a „casei regale” ceaușiste. Dincolo de acestea, se stabiliseră între noi și niște firești relații literare, niște așteptări, cum se vede și din epistola de mai jos. (Precizez că, atunci și mai tîrziu, eram redactor la revista „Cronica”). Dar cea mai mare așteptare a doamnei Orleanu a fost, desigur, radicala schimbare de regim, din decembrie '89. Sper că a murit cu sufletul împăcat.(N.T.)

12.IX.1984
București

Dragă Domnule Turtureanu,

Împrejurările au făcut să amîn expedierea volumului pentru domnul Holban. Așteptam cîteva rînduri de la dumneata, în ce privește articolul din „Cronica”, despre care mi-ai vorbit, dar se pare că n-a apărut (pentru că nu erai prea sigur), ori nu s-a găsit acel exemplar. Eu trimit totuși romanul, conform cu promisiunea, fiind plăcut impresionată de articolele domnului Holban, care articole, din fericire, se înmulțesc în gazetele literare centrale și sînt mult apreciate de prietenii mei (ca și volumul recent apărut despre Creangă).

„Cronica” nu se găsește aici, de vînzare la chioșcuri, încît am să mă abonez în toamnă atît la această revistă cît și la „Convorbiri literare”.

Nu i-am trimis stimatului prieten al nostru – și naș al (copilului, n.m., N.T.) dumneavoastră – domnul Grigore Ilisei, un fragment din romanul meu depus la „Eminescu”, socotind că pînă la sfîrșitul anului se va publica numai literatură adecvată evenimentelor sărbătorite. Am avut de verificat, între timp, nu numai volumul de la „Eminescu”, dar și un alt volum (de la „Creangă”) de povestiri (evocări), ce apare în primele luni ale lui 1985...

A venit momentul să întreb: ce fac dragii noștri prieteni ieșeni? Cum se simt după concediu? În curînd, încep școala și doamna dumitale, și Dragoș... Te rog să le amintești că ne-am legat sufletește de toți trei și vă dorim numai bine și sănătate.

După istorisirile prietenilor, rămași la Valea Vinului pentru luna august, vremea a fost acolo superbă, s-au făcut excursii în munți etc...

La Uniune nici o activitate deocamdată – abia sîm-

bătă se deschide restaurantul (!) – Laurențiu Fulga e bolnav, internat la Fundeni. Tot acolo și Sorin Titel, un alt prieten.

Pe tînărul și simpaticul dv ieșean, Bălăiță, l-am zărit ieri la „Cartea Românească” (erau toți aferați, acolo, pentru că se țineau alegerile...).

Mi-e dor de Iași, de superbul Iași, dar pînă la anul nu ne mai vedem în deplasare, eu fiind mereu suferindă cu de toate... Soțul a mai făcut o săptămîină de excursii (împreună cu nepotul meu) în Muscel și pe ruta Rucăr-Bran.

Din partea lui sărutări de mîini doamnei dumitale, îmbrățișări dumitale și lui Dragoș.

Eu vă îmbrățișez cu afecțiune caldă pe toți trei.

Transmite, te rog, o parte din ele și nașilor, cu noroc și sănătate pentru dînșii (tot trei).

Toate cele bune, de la

Ada Orleanu-Boicescu

